

Η δίκη του Κολοκοτρώνη [30 Απριλίου 1834]

Γονική Κατηγορία: [Ιστορική Βιβλιοθήκη](#)

Κατηγορία: [Ελληνική Επανάσταση 1821 - Σύσταση Ελληνικού Κράτους](#)

Δημοσιευμένο στις Τετάρτη, 30 Απρίλιος 2014 12:00

Από τον/την Ιστοσελίδα "Κόκκινος Ουρανός"

Προβολές: 8

Η δίκη του Κολοκοτρώνη άρχισε στις **30 Απριλίου 1834** και διήρκεσε μέχρι τις 26 Μαΐου του ίδιου έτους. Διεξήχθη στο τουρκικό τζαμί του **Ναυπλίου** – το σημερινό Βουλευτικό. Εισαγγελέας ορίστηκε ο **Εδουάρδος Μάσον**, «ο εμπαθής εκείνος πολέμιος», όπως γράφει ο ιστορικός Μέντελσον, «της ρωσικής μερίδος και του Κολοκοτρώνη, που υπερασπίστηκε με πάθος τον φονιά του Καποδίστρια Γεώργιο Μαυρομιχάλη» και κατηγορήσε με άκαμπτο πείσμα τον Κολοκοτρώνη.

Σκωτσέζος, νομικός, θεολόγος και φιλόσοφος, είχε έλθει το 1824 στην Ελλάδα με την ιδιότητα του φιλέλληνα. Δεν είχε σπουδαία δράση κατά τον Αγώνα, μετά την απελευθέρωση δε άρχισε να δικηγορεύει, έως ότου ο Όθωνας τον διόρισε καθηγητή της ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Αναμίχθηκε στις εσωτερικές μας διενέξεις και υπηρέτησε, ουσιαστικά, την αγγλική πολιτική. Ένας ξένος, και αυτός, που κάτω από την ηθική δικαίωση του φιλελληνισμού, αναμίχθηκε, κατά τρόπο εξοργιστικό, στις εσωτερικές υποθέσεις των Ελλήνων. Τον κατείχε, όπως και άλλους παρεμφερείς φιλέλληνες, **η εγωιστική πεποίθηση ότι οι μικρές ή μεγάλες υπηρεσίες που είχαν προσφέρει στην αγωνιζόμενη χώρα τούς έδιναν ιδιαίτερα δικαιώματα, ακόμα και το ύπατο δικαίωμα να κρίνουν επί της ζωής των επιφανέστερων ανδρών αυτού του τόπου.**

Η τακτική του Μάσον κατά το στάδιο της προανάκρισης έδειξε ότι έλειπε από τη νομική και φιλοσοφική του σκέψη η βαθύτερη έννοια της δικαιοσύνης. Προσπάθησε με διάφορα τεχνάσματα, να κατασκευάσει ψευδομάρτυρες ή να διαστρέψει τις μαρτυρικές καταθέσεις. Απέφυγε συστηματικά να αναζητήσει την αλήθεια, όση κρυβόταν κάτω από την καιροσκοπική δίωξη του Κολοκοτρώνη και διακήρυττε ότι ήταν ακλόνητα πεπεισμένος περί της ενοχής του γέρου. Όταν πήγε στο Ίτς Καλέ, όπου ήταν φυλακισμένος ο Γέρος του Μοριά, για να ανακρίνει τον εγκαθαιρηκτο στρατηγό και τον πίεζε επί ώρες να ομολογήσει ότι «είχε προπαρασκευάσει αποστασίαν εναντίον της κυβερνήσεως», ο Κολοκοτρώνης, με πολύ πικρή θυμοσοφία, τον αποστόμωσε, αναφέροντας την ιστορία του λύκου και της προβατίνας, του λύκου ο οποίος για να βρει δικαιολογία να φάει την προβατίνα, άρχισε να της φωνάζει: «μου θόλωσες το νερό της πηγής και δεν μπορώ να πιω». Ανάλογους δικολαβισμούς επικαλέσθηκε ο Μάσον και κατά τη διάρκεια της δίκης και κατά τη σύνταξη του κατηγορητηρίου, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Σύμφωνα με το κατηγορητήριο (7 Μαρτίου 1834) **ο Κολοκοτρώνης και ο Πλαπούτας** είχαν οργανώσει την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1833 και είχαν από κοινού κατευθύνει συνομωσία που αποσκοπούσε να διαταράξει την δημόσια ασφάλεια, να παρασύρει τους υπηκόους του βασιλιά σε ληστείες και σε εμφύλια διαμάχη και να ανατρέψει την καθεστηκυία τάξη.

Από όλες τις δεινές κατηγορίες, καμία δεν αποδείχτηκε κατά τρόπο αδιαμφισβήτητο. Και αν ακόμη υπήρχαν κάποιες ενδείξεις, αοριστίες, κατά το πλείστον, έλλειπαν όμως τα αδιαφιλονίκητα εκείνα στοιχεία που θα θεμελίωναν την παραπομπή του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα, και μάλιστα «επί εσχάτη προδοσία». Οι 44 μάρτυρες κατηγορίας, που παρουσιάστηκαν, δεν κατέθεσαν στοιχεία που να μη μπορούν να αμφισβητηθούν. Αντιστρόφως οι 115 μάρτυρες υπεράσπισης που εξετάστηκαν διέψευσαν τα περισσότερα σημεία της κατηγορίας.

Οι κατηγορούμενοι στρατηγοί, με απλή στολή καπετάνιου χωρίς παράσημα οδηγούνται στην αίθουσα και κάθονται στον πάγκο τους συνοδευόμενοι από όργανα τάξης και τους συνηγόρους τους. Συνήγοροι και χωροφύλακες παίρνουν κι αυτοί τις θέσεις τους. Η εμφάνιση του Κολοκοτρώνη στο εδώλιο συγκλόνισε το ακροατήριο. Όταν μάλιστα ο Γέρος, ρωτήθηκε «Τι επάγγελμα έχεις;» και έδωσε την ιστορική απάντηση «Στρατιωτικός! Κρατάω σαράντα εννιά χρόνια στο χέρι το ντουφέκι και πολεμώ για την πατρίδα!», ρίγος και δέος κατέλαβε ακόμη και τους εχθρούς του στρατηλάτη.

Επί είκοσι ημέρες παρέλασαν προ του δικαστηρίου οι μάρτυρες και ήταν σαν να παρέλαυναν όλα τα κομματικά πάθη που είχαν έως τότε συγκλονίσει τη μαχόμενη Ελλάδα. Εκ πρώτης όψεως δικαζόταν ο Κολοκοτρώνης και ο Πλαπούτας. Στην ουσία όμως επρόκειτο περί της δίκης ολόκληρου του φατριαστικού πνεύματος, που σαν δαίμονας αλάστωρ είχε κατακυριεύσει, διαδοχικά, κατά καιρούς, όχι μόνο τους κομματιζόμενους ηγέτες, αλλά ακόμη και τις ευγενέστερες, τις πατριωτικές καρδιές. Πίσω από την ατελείωτη αυτή σειρά των κατηγορουμένων διαγράφονταν οι άλλοι, οι μεγαλύτεροι ίσως ένοχοι, οι αρχηγοί των ξένων ανακτοβουλιών και οι μακιαβελίσκοι της ευρωπαϊκής διπλωματίας.

Στην ερώτηση του προέδρου «Τι επάγγελμα κάνεις;» ο Γέρος του Μοριά απάντησε; **«Στρατιωτικός. Στρατιώτης ήμουνα. Κράταγα επί 49 χρόνια στο χέρι το ντουφέκι και πολεμούσα νύχτα μέρα για την πατρίδα. Πείνασα, δίψασα, δεν κοιμήθηκα μια ζωή. Είδα τους συγγενείς μου να πεθαίνουν, τ' αδέρφια μου να τυραννιούνται και τα παιδιά μου να ξεψυχάνε μπροστά μου. Μα δε δειλίασα. Πίστευα πως ο Θεός είχε βάλει την υπογραφή του για τη λευτεριά μας και πως δεν θα την έπαιρνε πίσω».**

Η τελευταία ερώτηση ήταν: «Γιατί αντενέργησες στο βασιλιά σου και στην Αντιβασιλεία;» Απάντηση: «Εγώ ν' αντενεργήσω; Μα δε ξέρετε λοιπόν κι εσείς οι ίδιοι κι όλοι οι Έλληνες πόσο πάσκισα στον καιρό του σηκωμού ν' αποχτήσει το έθνος κεφαλή και να μου λείψουν οι φροντίδες; Άμα ο Θεός μου 'δωσε Βασιλέα, εγώ είπα σ' όλους τους φίλους μου: **«Τώρα είμ' ευτυχημένος. Θα κρεμάσω την κάπα μου στον κρεμανταλά και θα πλαγιάσω στην καλύβα μου ν' αποθάνω ήσυχος κι ευχαριστημένος».**

Ακολούθησε η απολογία του **Δημητρίου Πλαπούτα**, στο τέλος της οποίας τόνισε (μετά από ερώτηση του Προέδρου αν έχει να συμπληρώσει κάτι): «Τούτα δω μονάχα. Κατηγορούν εμένα και τον Γέρο, πως τάχα σηκώσαμε κεφάλι ενάντια στην Αντιβασιλεία και το Βασιλιά. Μα μήπως εγώ δε συνόδεψα τη Μεγαλειότη του και μπήκα εγγυητής για να 'ρθει να καθίσει το θρονί; Μας ανακατεύουν πάλι με ληστές και κάτι ασήμαντους ανθρώπους. Εμείς το 'χουμε ψηλά και καθαρό το κούτελο και δε μηχανευόμαστε βρομοδουλειές όπως η αφεντιά εκείνων που μας κατηγορούν γι' αναρχικούς. Ό,τι έχουμε να πούμε το λέμε ντρέτα και σταράτα (ειρωνικά και υπονοώντας τον Επίτροπο). Κύριοι δικαστές, είμαστε αθώοι. Άλλοι είναι οι εχθροί και προδότες της Πατρίδας».

Η αγόρευση του Μάσον που κράτησε πεντέμισι ώρες, στην ουσία ήταν μια επανάληψη του Κατηγορητηρίου και των όσων είχαν υποστηρίξει οι μάρτυρες κατηγορίας, κατέληγε δε ως εξής: «Επιμένω εις την κατηγορίαν και με τα δόντια και με τα νύχια θα την υποστηρίξω. Διακηρύττω (θεωρώ), λοιπόν τους εγκαλούμενους ως ενόχους, και απαιτώ τον θάνατόν τους!».

Ακολούθησαν οι αγορεύσεις των συνηγόρων υπεράσπισης, **Π. Βαλσαμάκη** (συνήγορος του Κολοκοτρώνη) και **Χ. Κλωνάρη** (συνήγορος του Πλαπούτα), αλλά «μυστηριωδώς» ένα σημαντικό μέρος των σελίδων των πρακτικών της συνεδρίασης, που αφορούν τις αγορεύσεις αυτές, έχουν...εξαφανιστεί.

Ο Κλωνάρης ολοκλήρωσε το αποδεικτικό έργο, για να καταλήξει με ένα πανηγυρικό εγκώμιο των μεγάλων εθνικών υπηρεσιών που είχαν προσφέρει ο Κολοκοτρώνης και ο Πλαπούτας. Και όταν μέσα στο τούρκικο τζαμί αντήχησαν τα ονόματα των ιστορικών τοποθεσιών όπου άπειρες φορές είχαν προμαχήσει οι σημερινοί κατηγορούμενοι επί «εσχάτη προδοσία», οι παρευρισκόμενοι συμπολεμιστές τους άφησαν ελεύθερα τα δάκρυά τους, πνίγοντας αδιάκοπα τους λυγμούς που τάραζαν τα λάσια στήθη τους.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ
1802-1873

Πριν από την έναρξη της δίκης ο Μάσον είχε καλέσει στο σπίτι του και τα πέντε μέλη του δικαστηρίου και αφού τους παρουσίασε όσα στοιχεία είχε συγκεντρώσει, τους ρώτησε αν τα έβρισκαν αρκετά για να καταδικάσουν τους δυο στρατηγούς. Ο Πολυζωίδης εξεγέρθηκε και δήλωσε αμέσως: «Θάπτω εις τους κρυψώνας της σιωπής την αντάμωσίν μας εδώ, το διατί και το πώς. Αν είναι ανάγκη να προείπομεν τι, προλέγω ότι, αν οι στρατιωτικοί Έλληνες είναι αθώοι, έχουμε τιμιότητα να τους αθώσωμεν, αν ένοχοι, αγάπην Πατρίδος να τους καταδικάσομεν εις δεσμά, εις θάνατον».

Προσπάθησαν επίσης να εξαγοράσουν και τον Τερτσέτη ενώ η δίκη διαρκούσε ακόμη.

Ήταν ξεκάθαρο ότι εκτός από τον Τερτσέτη και τον Πολυζωίδη, οι άλλοι τρεις δικαστές ήταν αποφασισμένοι να καταδικάσουν σε θάνατο τους στρατηγούς.

Στην αίθουσα της διάσκεψης του δικαστηρίου διαδραματίστηκαν, σκηνές συγκλονιστικές. Ο Πολυζωίδης και ο Τερτσέτης με επιχειρήματα προσπαθούν να προκαταλάβουν τους τρεις «καταδικαστικούς» δικαστές.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΕΡΤΣΕΤΗΣ 1800-1873

Επιφανής λόγιος ο **Τερτσέτης**, προσπάθησε με μια δραματική έξαρση, να συγκινήσει τους τρεις καταδικαστικούς. «Ναι» παραδέχτηκε αργότερα, «έκλαυσα ενώπιον των τριών, θέλοντας να βοηθήσω τα δικαιώματα δυο υπηκόων της Βασιλείας. Μου έκαie την καρδιά η μοίρα πολλών άλλων Ελλήνων, τους οποίους ανακροάστους σχεδόν συναποφασίζαμεν με την καταδίκη των δυο Πελοποννησίων (στρατηγών). Ναι! Σχεδόν εγονάτισα, φιλώντας τα χέρια των τριών!».

Τα αντρικά δάκρυα του Τερτσέτη δεν επηρέασαν τους «μιλημένους» δικαστές. Ακόμα και όταν ο Τερτσέτης τους φώναξε, **«ΜΕ ΤΕΤΟΙΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ, ΟΥΤΕ ΔΥΟ ΓΑΤΟΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ!»**, αυτοί παρέμειναν αμετακίνητοι στις εντολές που είχαν λάβει.

Τώρα ο Πολυζωίδης, αποφασίζει να δώσει την ύστατη μάχη του. Με ιερή αγανάκτηση δηλώνει στους τρεις καταδικαστικούς: «Θεωρώ την απόφασίν σας εντελώς άδικον. Δεν στηρίζεται εις τας δημοσίως διαξαχθείσας αποδείξεις, αλλά επί ψευδεστάτης βάσεως. Είναι αντίθετος της κοινής γνώμης, κρίσεως και πεποιθήσεως. Και αποτελεί προσβολήν και αυτού του ιερού ονόματος της αληθείας».

Οι τρεις, ατάραχοι, τον καλούν να υπογράψει πρώτος την απόφαση και προσπαθούν να πείσουν τον Τερτσέτη να υπογράψει, και τον απειλούν ότι «τυχόν άρνησίς του αποτελεί τουλάχιστον πράξιν τιμωρουμένην υπό του νόμου». Ο Τερτσέτης απαντά: **«Ποτέ! Όποια και αν είναι αι συνέπειαι, δεν θα γίνω συνεργός δικαστικού εγκλήματος».**

Αναλαμβάνει δράση ο Υπουργός Δικαιοσύνης, Σχινάς όπου σε έντονο ύφος καλεί τον Πολυζωίδη να υπογράψει την απόφαση. Εκείνος αρνείται και ακολούθησε ο εξής διάλογος:

- Σας διατάσσω να την υπογράψετε.
- Προτιμώ να μου κόψουν το χέρι, αλλά δεν την υπογράφω!
- Εσείς τουλάχιστον, Τερτσέτη, θα υπογράψετε, ναι ή όχι;
- Όχι! Δεν θα με έχετε συνεργόν στον φόνον δυο ανθρώπων.

Ο Σχινάς απευθύνεται στον Πολυζωίδη και τον Τερτσέτη λέγοντας: «Δεν το θεωρώ σπουδαίον ότι δεν υπογράφετε. Τούτο ίσως είναι δικαίωμά σας. Σας διατάσσω όμως, εν ονόματι του νόμου, να αναλάβετε τας έδρας σας εις την αίθουσαν συνεδριάσεων δια να απαγγελθεί αμέσως η απόφασίς».

Οι άλλοι δικαστές τρέχουν να συμμορφωθούν. Ο Μάσον σπεύδει να καθίσει στον εισαγγελικό του θώκο. Αλλά ο Πολυζωίδης μένει «βιδωμένος» στην καρέκλα του, ενώ ο Τερτσέτης κοιτάζει από το παράθυρο το πλήθος που συνωστίζεται στην πλατεία. Ο υπουργός με παθιασμένη αυταρχικότητα φωνάζει: «Ε, και η υπομονή έχει τα όριά της. Κλητήρες πιάστε τους και φέρτε τους στις έδρες!». Οι χωροφύλακες ορμούν, αρπάζουν τον Πρόεδρο του δικαστηρίου. Εκείνος αμύνεται, κρατιέται από το τραπέζι, από τις καρέκλες, από τις πόρτες φωνάζοντας «σεβαστείτε την ατομική μου ελευθερία». Οι χωροφύλακες, παρουσία του υπουργού, τον βλασφημούν, τον χτυπούν, τον σπρώχνουν, του σκίζουν τα ρούχα και δια της βίας τον φέρνουν στο κάθισμα της προεδρίας. Τον Τερτσέτη τον άρπαξαν τέσσερις χωροφύλακες και τον έφεραν στην έδρα. Ο Τερτσέτης φώναζε: «Το σώμα μου μπορείτε να το κάνετε ό,τι θέλετε. Τον στοχασμό μου όμως και την συνείδησή μου δεν μπορείτε να την παραβιάσετε!». Η σκηνή είναι ασύλληπτη, εφιαλτική.

Ο υπουργός διατάζει το γραμματέα να διαβάσει την απόφαση, επειδή ο Πολυζωίδης, ως πρόεδρος, δεν ήθελε να διαβάσει την απόφαση που δεν είχε υπογράψει. Καθώς ανακοινώνεται η απόφαση, ο Πολυζωίδης γέρνει το κεφάλι και κλείνει τα μάτια, με τα χέρια του. Σ' αυτή τη στάση, οδύνης και ντροπής για όσα γίνονταν, θα μείνει ως το τέλος.

Όσο διαρκούσε η ανάγνωση της απόφασης, ο Κολοκοτρώνης διατηρεί την ψυχραιμία του παίζοντας απαλά τις χάντρες του κομπολογιού του. Δε δείχνει ιδιαίτερη συγκίνηση ούτε όταν ακούει την τρομερή φράση, **«Ο Δημήτριος Πλαπούτας και ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης καταδικάζονται εις θάνατον ως ένοχοι εσχάτης προδοσίας».** Έκανε μόνο το σταυρό του και είπε: **«Κύριε ελέησον! Μνήσθητί μου, Κύριε όταν έλθεις εν τη βασιλεία σου».** Ύστερα πήρε από την ταμπακίερα του μια πρέζα ταμπάκο, τον ρούφηξε και πρόσφερε σε όσους τον είχαν περιτριγυρίσει. Στους δικηγόρους του είπε με σταθερή φωνή: «Αντίκρισα τόσες φορές το θάνατο και δεν τον φοβήθηκα. Ούτε τώρα τον φοβούμαι». Σε έναν οπαδό του που του φώναξε συγκινημένος: «Άδικο σε σκοτώνουν, στρατηγέ», αποκρίθηκε με πικρή θυμοσοφία: **«Γι' αυτό λυπάσαι; Καλύτερα που με σκοτώνουν άδικο, παρά δίκαιο».**

Ο Πλαπούτας είχε αντίθετα ταραχτεί και δάκρυα έπεφταν από τα μάτια του. Συλλογιζόταν την ορφάνια των παιδιών του, επτά κοριτσιών και ενός γιου ανήλικου. Ο Κολοκοτρώνης με συμπόνια, τον κοίταξε και του είπε: «Εγώ δε λυπάμαι για τον εαυτό μου, μα γι' αυτόν που έχει επτά κόρες». Καθώς ο Πλαπούτας βούρκωσε στα λόγια αυτά, ο Γέρος τον αποπήρε: «Βρε συ, δε ντρέπεσαι; Εσύ δε φοβήθηκες τους Τούρκους και τώρα κλαις; Κουράγιο ξάδερφε! **Τ' όνειρό μας ήταν να λευτερώσουμε την πατρίδα.** Μη λυπάσαι το λοιπόν. Εμείς κάναμε το χρέος μας και αυτοί ας μας καταδικάσουν».

Ο Κολοκοτρώνης, τελικά, έλαβε χάρη μετά την ενηλικίωση του Όθωνα το 1835. Οι συνθήκες διαβίωσης των δυο στρατηγών στους έντεκα μήνες που έμειναν φυλακισμένοι στο Ιτς Καλέ, αλλά και τους άλλους έντεκα μήνες που έμειναν φυλακισμένοι στο Παλαμήδι, θα ταίριαζαν μόνο σε κακούργους. Εκεί μάλιστα ο Κολοκοτρώνης αρρώστησε βαριά και χωρίς καμία περίθαλψη κινδύνεψε να πεθάνει.

Η Δίκη των Πολυζωΐδη και Τσερτσέτη.

(στην φωτογραφία οι προτομές των Πολυζωΐδη και Τσερτσέτη έξω από το Δικαστικό Μέγαρο Ναυπλίου)

Ο υπουργός Σχινάς και ο Μάσον παρέπεμψαν σε δίκη τους έντιμους δικαστές Πολυζωΐδη και τον Τερτσέτη, επειδή είχαν αρνηθεί να υπογράψουν τη θανατική καταδίκη των δυο στρατηγών. Η νέα δίκη έγινε στο ίδιο τζαμί του

Ναυπλίου, «ενώπιον του Εγκληματικού Δικαστηρίου», στις 27 Σεπτεμβρίου 1834. Επίτροπος πάλι ο Μάσον. Αυτή τη φορά όμως είχε να αντιμετωπίσει δυο κατηγορούμενους οι οποίοι ήταν κάτοχοι και της δικαστικής επιστήμης και της τέχνης του λόγου. Οι απολογίες τους αποτέλεσαν δεινό κατηγορητήριο κατά του Μάσσον και κάποια στιγμή ο Τερτσέτης του φώναξε από το εδωλιό του: «Ποιος είσαι εσύ, Επίτροπε ποιος είσαι εσύ που με το πρόσχημα της παιδείας έλαβες από την βασιλεία επάγγελμα τόσον επικίνδυνον δια την τιμήν και την ζωήν των υπηκόων; Ποιος είσαι εσύ που παίζεις με ημάς εις την γην της γεννήσεως μας»; Και στον ίδιο μαχητικό τόνο ο δικαζόμενος δικαστής διακήρυξε ότι δεν είχαν υπογράψει τη θανατική καταδίκη Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα, διότι εκτός από το νόμο τους εμπόδιζε και ένα άλλο αίτιο κατά πολύ ανώτερο: **«Ο Εθνισμός μας!... Ο Εθνισμός μας, ω Επίτροπε, είναι θεμελιωμένος εις τα αίματα οκτακοσίων χιλιάδων Ελλήνων φονευθέντων εις τον αγώνα.** Και δεν ήταν θέλημα Θεού ημείς, εις την 26 Μαΐου, να φθάσομεν εις τόσην αναισθησίαν, **ώστε να εξαλείψει την λατρείαν του εθνισμού από τα σπλάχνα μας η επωμίδα του Υπουργού.** Το έργον εκείνης της ημέρας ήταν το νομιμότατον σχόλιον της επανάστασεως και η ωραιότατη ημέρα της βασιλείας. Τι ήταν η επανάστασις μας; Ήταν άλλο παρά μια ορμή προς τον πολιτισμό, πόθος να χαρούμεν τους καρπούς του; Και τι άλλο ήταν η υπογραφή μας;»...

Από το εδωλιό του ο Τερτσέτης με την απολογία του έδωσε υψηλό δίδαγμα προς εκείνους που καυχιόνταν ότι είχαν έλθει να μας φέρουν τον ανώτερο πολιτισμό τους και αντ' αυτού μας έδιναν αναισχυντα μαθήματα βιασμού της δικαιοσύνης. Η μαχητική αυτή απόλογία ή μάλλον το αντικατηγορώ του Τερτσέτη, καθώς και του Πολυζωΐδη, επηρέασε αποφασιστικά το δικαστήριο που στάθηκε κι αυτό στο ύψος της αποστολής του και αθώωσε πανηγυρικά τους δυο κατηγορούμενους.

Το ακροατήριο ζητοκραύγασε την απόφασή τους, Έπειτα ακολούθησαν σκηνές λαϊκού ενθουσιασμού με δάκρυα χαράς και πανηγυρικά επιφωνήματα. Σήκωσαν στους ώμους τον Πολυζωΐδη και τον Τερτσέτη και περιέφεραν στη μεγάλη πλατεία του Ναυπλίου. Τους αποκαλούσαν: «νέους Αριστειδες» και η λαϊκή κρίση τους ύψωσε, «κοινή βοή», στη θέση των εθνικών ειδώλων

Η δίκη των δικαστών Πολυζωΐδη και Τερτσέτη για απείθεια και η πανηγυρική τους αθώωση κατά τη διάρκεια της αντιβασιλείας στην Ελλάδα του Όθωνος. Μια πραγματική σελίδα της Ελληνικής ιστορίας.

Η Δίκη Των Δικαστών

Η ταινία 'Η Δίκη Των Δικαστών' προβλήθηκε στις αίθουσες Αθηνών - Πειραιώς - προαστίων το 1974 και έκοψε 98.299 εισιτήρια. Ήρθε στην 2η θέση σε 47 ταινίες.

Σκηνοθεσία: Πανος Γλυκοφρυδης, Μουσική: Χρήστος Λεοντής

Ένα τεράστιο καστ, το μισό ελληνικό θέατρο με επικεφαλής τον Νίκο Κούρκουλο και με "ευγενώς προσφερθέντες" του Μάνου Κατράκη στον ρόλο του Κολοκοτρώνη και τον Δημήτρη Μυράτ στο ρόλο του Καποδίστρια. Η ταινία γυρίστηκε στην Αθήνα και στο Ναύπλιο. Άλλοι ηθοποιοί: Νικηφόρος Νανέρης, Χρήστος Τσαγκας, Σπύρος Καλογήρου,

Χρήστος Καλαβρούζος, Μάκης Ρευματάς, Γιώργος Μοσχίδης, Γιώργος Παληός, Κώστας Μεσσάρης κ.α.

Μάνος Κατράκης- Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

from **Τράπεζα Ίδεων** PRO

00:38

HD

[Μάνος Κατράκης- Θεόδωρος Κολοκοτρώνης](#) από την [Τράπεζα Ίδεων](#).

Πηγή: [Κόκκινος Ουρανός](#)